

חולין ג

וכולן ששחטו ואחרים רואין אותן - שחיטתן כשרה	חוץ מחרש שוטה וקטן, שמא יקלקלו את שחיטתן	ושחיטתן כשרה	הכל שוחטין	
טמא במוקדשים, דליתיה קמן דנשייליה	שמא ישוהו, שמא ידרסו, ושמא יחלידו	טמא במוקדשים ואומר ברי לי שלא נגעתי	טמא בחולין שנעשו על טהרת הקודש	רבה בר עולא
קשיא		יוצא ונכנס – אם הכותי אוכל כזית בעצמו	כותי כשישראל עומד על גביו	אביי
קשיא		בא ומצאו ששחט - אם הכותי אוכל כזית בעצמו	כותי כשישראל יוצא ונכנס	רבא
קשיא		לא בדק סכינו לפני, אם בדק סכינו לאחר השחיטה והיה יפה	ישראל מומר לאכול נבילות לתיאבון כשישראל בדק סכינו לפני	רב אשי
שאין מומחין, דליתיה לקמן דליבדקיה		אין יודעים בו אם הוא יודע הלכות שחיטה – בודקים לאחר השחיטה	מומחין אף על פי שאין מוחזקין – בדקו לפני השחיטה	רבינא 1
שאין מוחזקין, דלישייליה		לא שחט לפנינו ב' וגי פעמים - ואמר ברי לי שלא נתעלפתי	מוחזקין אף על פי שאין מומחין - ששחט לפנינו ב' וגי פעמים ולא נתעלף	רבינא 2

קושי על אביי: אמר רבא: ויוצא ונכנס לכתחלה לא? והתנן: **המניח עובד כוכבים בתנותו וישראל יוצא ונכנס - מותר!**

תירוץ: התם מי קתני מניח? **המניח** קתני, דיעבד.
 עוד קושי על אביי: אלא מהכא: **אין השומר צריך להיות יושב ומשמר, אלא אף על פי שיוצא ונכנס - מותר!**

הסיבה שלא אמרו כפי הגישות האחרות

משום דקשיא להו וכולן	כאביי ורבא ורב אשי
להך לישנא דאמרת הכא עיקר, אדרבה, התם עיקר, דבקדשים קאי;	כרבה בר עולא
להך לישנא דאמרת התם עיקר, והכא אידי דתנא טמא בחולין תנא נמי טמא במוקדשין, טמא בחולין גופיה לא איצטריכא ליה, חולין שנעשו על טהרת קדש לאו כקדש דמו.	
להך לישנא דאמר מומחין אין, שאין מומחין לא, רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן	כרבינא
להך לישנא דאמר מוחזקין אין, שאין מוחזקין לא, לעלופי לא חיישינן	
כי קושייה	רבא לא אמר כאביי
התם לא נגע, הכא נגע	אביי לא אמר כרבא
קסבר: כותים גרי אריות הן	רב אשי לא אמר כתרוייהו
לא סבירא ליה הא דרבא	אביי לא אמר כרב אשי